

Přiznám se, že jsem se trošku zalekl úkolu napsat něco smysluplného o něčem podobném jako je folklór a zároveň nevyslovit něco kacířského.

Když jsem totiž zmlada chodil do Lidové Školy Umění, mohl jsem z jistých kádrových důvodů hrát pouze na akordeon, a na ten se hrály povětšinou lidové písně. A když ne, tak to (snad díky tomu nástroji) alespoň lidově znělo. Tehdy se v mém podvědomí vybudovala vůči lidové písni, potažmo folklóru vůbec rezistence, se kterou se potýkám dodnes, aniž bych vůči samotné lidové písni mohl cokoliv namítnout. A možná v tom nejsem sám. A tak jsem byl nakonec rád, že si mohu díky CD

Čarohraní

, které vydalo v letošním roce brněnské vydavatelství Indies records, poněkud provětrat své vědomí i podvědomí a zároveň narovnat povědomí o tom, co nelze žádným způsobem pominout a zároveň trošku nahlédnout pod pokličku toho, čemu se dnes říká world music.

Také se přiznám, že osobně kompilace příliš rád nemám, ale snad díky tomu, že to není vyloženě koktejl, ale naopak je zde více písní jednoho interpreta řazeno za sebou, nemám pocit, že se musím zcela podřídít vkusu někoho cizího, kdo pro mě písně vybral a seřadil. Nakonec po několika přeposloucháních celé desky musím říci, že se vydavatelům v Indies records podařil vydat opravdu pěkný kousek. CD je se svými 22 písněmi a téměř 79 minutami "nadupáno" k prasknutí, a pokud se nechceme zabývat muzikantskými detaily a nekritickým vynášením svých oblíbenců, rozhodně nenastane okamžik, kdy bychom se měli začít nudit a to i přesto, že úvodní Hradišťan nasadil laťku velmi vysoko. Ale tak to má být, nejlepší víno se nalévá vždy jako první.

Z celkového počtu písní mají na výběru nejvíce **Tomáš Kočko & ORCHESTR, Muziga a Teagras**

po třech písních. Po dvou má již zmíněný

Hradišťan

spolu s

Benediktou

a valašskomeziříčskými

Docuku

. Když jsem posledně jmenované letos slyšel hrát na Zahradě, zdálo se mi, že jim chybí baskytarista. Po opakovaném poslechu nahrávky si to však již nemyslím, zvládají to velmi dobře i bez něj a živelnost jejich projevu rozhodně nedělá jejich názvu ostudu. Po jedné písni mají na výběru

Maraca

,
hudební solitér

Iva Bittová

, vsetínská folklórně-folková

Veselá Bída

,
také letošní držitelé zahradního Krtečka

Koňaboj

, dále

Neboysa

, a pak
dva zástupci tvrdého přístupu k věci, hardrockoví

Sad Harmony

a doom
metaloví

Silent Stream of Godless Elegy

. Ke dvěma posledně jmenovaným
nutno říci, že tvoří zcela promyšlenou tečku za výběrem

Čarohraní

Z
kořenů moravského folklóru. Celé album působí zcela kompaktně, nic v něm netrčí ani nepropadá příliš nízko.

Booklet zaujme na první pohled a na tentýž pohled slibuje poskytnout vyčerpávající průvodní slovo a obrazový materiál k hudbě na CD. Bohužel tomu tak není zcela. I když je každé kapele věnována samostatná stránka s textem a fotografiemi a kontaktními údaji, mnoho dalšího místa zaujímají překlady do němčiny a angličtiny. Tak již asi nezbylo místo na to, aby se tam vešly ještě údaje přibližující původ použitých písní. (...myslím si, že i když se čaruje, ehm, tedy Čarohraje, měl by být znám původ ingrediencí, i když byly získávány za měsíčné noci...). Ale zřejmě to ani nebyl záměr vydavatele. Vzhledem k výše uvedenému chápu toto CD spíše jako jakýsi propagační materiál, směřující za hranice naší folkové

Napsal uživatel Dušan Trličík
Středa, 19 Listopad 2003 04:00

scény, což může mít pro kapely zúčastněné na tomto projektu "dalekosáhlé" důsledky, o což ale právě jde. Pro mě osobně to své důsledky mělo a přestávám se zlobit na své učitele hudby, kteří mě peskovali za nepřesně zahrané party lidových písní. Hledání kořenů má smysl a právě na Moravě máme tu výhodu, že k tomu, abychom něco našli, nemusíme vyvinout nijak extra velké úsilí.

A pokud toto album vzbudilo ještě v nějakém dalším posluchači (a věřím že ano) zájem o způsob, jakým byl moravský folklór a jeho ozvěny uchopen a interpretován, či kam až se jednotliví interpreti při hledání kořenů této muziky dohrabali, splnilo svůj účel, a doporučit jej k poslechu mohu úplně každému.